ISSN 0132-4462.
№ 11 2003
ЛИСТОПАД

перець

Віктор ПОПОВ

Сергій ВЕЛЬМОЖКО

Віктор ПОПОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Іване, знаю, що ти там! Виходь!

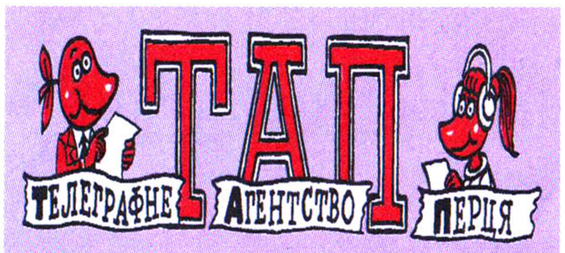

ПЕРСОНИ І МІЛЬЙОНИ

Більше 90 посадовців звинувачується слідчими органами прокуратури Дніпропетровської області в корупційних злочинах. Щодо них розслідувано і направлено до суду 79 кримінальних справ. Найбільше корупціонерів серед посадових осіб державних адміністрацій, виконавчих комітетів, депутатських рад, міліції, котрі своїми діями завдали державі збитків на загальну суму майже 7 млн. грн.

А ЧИ ВІН ПОЧИНАВСЯ?

Закінчується рік, який у нас оголошено роком культури. Якщо підводити підсумки, користуючись даними Державного комітету статистики, то нині «середній українець» відвідує музеї один раз у три роки, концерти — один раз у сім років, театри — один раз у вісім років. Виходить, для багатьох «рік культури» ще попереду.

ПО ГОРОБЦЯХ?

Співробітники управління по боротьбі з організованою злочинністю УМВС в Одеській області частенько вилучають у «любителів зброї» пістолети, автомати і набої до них. Але й вони були здивовані, коли один із офіцерів Болградської аеромобільної дивізії вирішив продати в Ізмаїлі установку, яка призначена для запуску радіокерованих протитанкових ракет. Мабуть, не по горобцях стріляли б із тієї установки, якби «покупцями» не виявилися міліцейські спецназівці.

ТУДИ-СЮДИ

Пропозиція Бенжаміна Франкліна про те, що влітку треба прокидатися раніше, а взимку — пізніше, яку він висловив у листі видавцям «Паризького журналу» ще у 1784 році мала скоріше гумористичний характер. І хоча в кожному жарті є доля істини, українці скептично ставляться до переходу то на «літній», то на «зимовий» час. Приміром, лише 21 відсоток киян підтримує цей захід. Проти такого «сіпання» виступають і медики. Але їхні аргументи і думка населення, як це у нас здебільшого буває, до уваги не беруться.

А ЯКБИ ВИ...

УСМІШКА

Дзенькає телефон. Беру слухавку:

— Я вас слухаю!

— А якби ви,— чую приємний жіночий голос,— замість «Я вас слухаю» чітко вимовили — «Я читаю газету «Енські відомості!»... отримали б приз — тисячу гривень!

Не встиг я оговтатися — слухавку поклали.

— Це ж треба!— лаю себе,— такі гроші взівав...

За хвилину — дзелень, дзелень... Хапаюся за телефон, як воротар за футбольний м'яч, вигукую якомога чітко:

— Я читаю газету «Енські відомості»!

Після невеличкої паузи, чую голос мого шефа:

— Цікаво! І що там пишуть?

Довелося повторювати те, що чув сьогодні по радіо. Одне слово, викрутився.

З часом я забув про цей випадок. Та якось — дзвінок.

— Я вас слухаю!

— А якби ви,— чую приємний жіночий голос,— замість «Я вас слухаю!» вимовили — «Я користуюся прокладками з крильцями фірми «Ляпус»... отримали б приз — п'ять тисяч гривень!

Сказало й поклало трубку. Ніч я не спав. Вранці... дзвінок.

Кидаюся до телефону, кричу не своїм голосом:

— Я користуюся прокладками з крильцями фірми «Ляпус»!

Після довгої паузи... голос шефа:

— І як?..

— Що?— перепитую.

— Не муляють?— сміється.

— Ні!— запевняю.

— Ну, ну,— зітхає шеф і кладе трубку.

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Олексій КОХАН

— Як тобі вдалося так схуднути?
— Живу лише на одну зарплату...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

perec-ua.
perec-ua.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

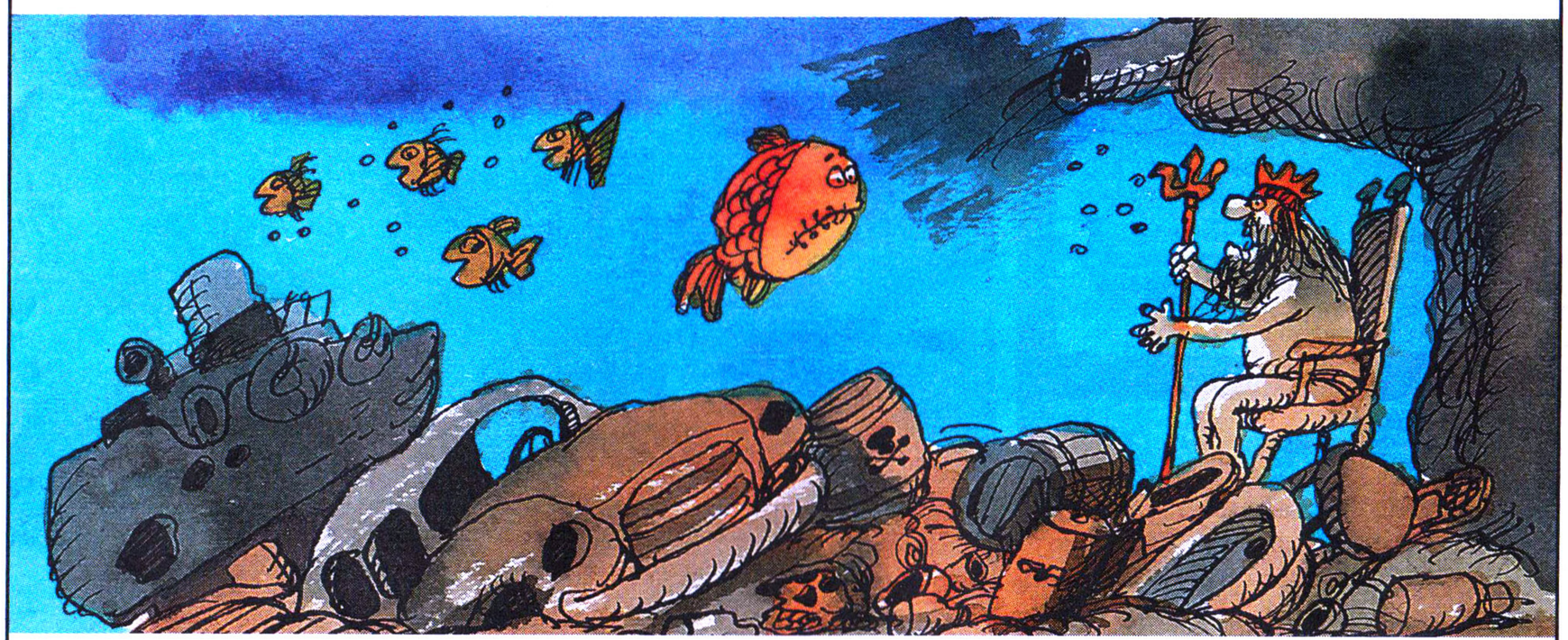

— Призначаю тебе в комісію з гласності!

● ЧЕРНІВЕЦЬКЕ РАДІО ВІДПОВІДАЄ ● ЧЕРНІВЕЦЬКЕ РАДІО ВІДПОВІДАЄ ● ЧЕРНІВЕЦЬКЕ РАДІО ВІДПОВІДАЄ ●

— Як депутатам швидше реформувати конституцію?

— Дати кожному депутату по статті.

* * *

— Що спільного у правої ноги і лівої?

— Штани.

* * *

— Що таке змагання двох систем?

— Це коли хочуть дізнатися, чого буде більше — партій чи сортів горілки.

Флоріан БОДНАР.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Так! Швиденько показуємо щоденника!

Короткі байки

ОБВИНУВАЧЕННЯ

Лисиця скаржилась на Вовка:
— Який він все-таки свиня!
Проклятий зжер у лісі Зайця,
Котрого мала з'їсти я...

ЦІНА ПОМИЛКИ

У лісі Зайця Левом хтось назвав,
І Куцому цього вже не забути.
Він, правда, Левом ще не став,
Та Зайцем вже не хоче бути.

ГУМКА

Не допускала думки Гумка,
Що в Олівця є власна думка.

Анатолій ГАРМАТЮК.

м. Вінниця.

ГУМОРЕСКА

Мене пограбували. Серед білого дня. У людному місці. Підставили ніж під ребра. Поки я отямився, грабіжники витягли гаманець і зникли машиною. Кинувся у райвідділ міліції.

— Мене щойно пограбували,— кажу черговому.

— А чого ж ви не кричали?— питає лейтенант.

— Все одно,— кажу,— ви б не почули.

— Телефонувати треба було негайно 02.

— Давайте,— кажу,— уявімо, що я вже тут.

— В якому напрямку зникли злочинці?— питає черговий.

— Сіли спокійно в машину й поїхали в північному напрямку.

— Номер машини не запам'ятали?

— Запам'ятав,— кажу,— 11-13 КУКУ.

— Ну-ну,— мовив лейтенант,— розберемося. Сідайте отам,— показує на стілець,— почекайте, слідчі зайняті.

Десь за годину нагадав про себе черговому.

— А для чого вам слідчі?— здивувався лейтенант.

— Годину тому мене пограбували,— кажу йому,— злочинці сіли в машину 11-13 КУКУ й зникли в північному напрямку.

— А-а-а... ну-ну,— згадав черговий,— зараз з'ясуємо.

Він кудись зателефонував.— Ідіть у 508 кабінет. Там вас чекають.

— Стою на тролейбусній зупинці, їм чебурека,— розповідаю слідчому.— Підходять двоє, підставили ніж під ребра. «Руки донизу»,— каже один і всміхається...

— Смачні там чебуреки,— замріяно мовить слідчий.— І завжди свіжі! А я сьогодні ще й не обідав. То скільки вони у вас поцупили?

— Двісті гривень,— кажу,— забрали. Самі ж сіли в машину 11-13 КУКУ.

— Так,— хитає головою слідчий,— це сто п'ятдесят чебуреків. Жаль! Але я вам не радив би зв'язуватися з тими бандюгами.

— То я ж і прийшов до вас, щоб ви з ними зв'язалися.

— Якщо ми їх спіймаємо,— каже слідчий,— то вам прийдеться бути свідком. А ви знаєте, що таке в наш час бути свідком?

— Знаю,— я йому,— але заяву все одно писатиму.

— Дивіться,— він мені,— це ваша справа.

— А я думав,— кажу,— що це буде справа на злочинців.

— Ви можете описати когось із грабіжників?— питає слідчий.

— Можу,— відповідаю,— в мене пам'ять добра. В одного ніс здоровенний, як оцей графин на столі. І кільце в носі отаке товсте, як палець,— показую йому мізинець.— Татуювання на руці «Не забуду вирок суду». В другого коротка стрижка, хрест, вибритий на голові. На лобі наколка «Палата ума».

— Будемо робити фоторобот,— мовить слідчий.— Помоєму, ця ж свиня минулого тижня Курочкіна пограбувала. Зараз зв'яжуся зі слідчим, що веде цю справу. Він зателефонував: — Пилиповичу, як там просувається справа Курочкіна? Та ти що! Застрелили, кажеш, Курочкіна. Чотири кулі в грудях... сліди тортур. У мене тут чоловік, пограбували. Той самий почерк. Ну добре, бувай.

Я перестав писати, втупив очі в слідчого.

— Пишіть, пишіть,— заспокоює слідчий,— ми цього кнуряку з кільцем знищимо. Тепер він нас зненацька не застукає. Ми вам бронежелет видамо. А коли пройдете піврічну підготовку — отримаєте пістолет. Ми їх організовано...

— Скільки ж ви їх збираєтеся ловити?— дивуюся.

— Поки не впіймаємо!— твердо мовив слідчий.— Я думаю, роки їхні лічені.

— А мені що, роками постійно бронежелет носити?— питаю.

— Вдома можна знімати,— потер лоба слідчий.— Якщо у вас броньовані двері. Пишіть, пишіть! Ми організовано...

Я зім'яв заяву, підвівся.

— Ви куди?— вдаючи здивування, питає слідчий.

— Ставити броньовані двері!— підвівся й рушив із кабінету.

— От який у нас народ неорганізований,— кинув докір слідчий.— Ми так ніколи не покінчимо з організованою злочинністю!

Григорій СОЛОМОНЧУК.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Лишенько! Гіпнотизер уже пішов, а пацієнтку розбудити забув!

Олексій КОХАН

Телефонний розпродаж

— Алло! Доброго дня! А чи вам відомо, що наші кондиціонери найкращі у світі?

— Мені не відомо. Мені все одно.

— Ну, чому ж відразу: «одно»? В нас дуже великий вибір.

— Мені не потрібен кондиціонер.

— Ви що, сам собі ворог? Не хочете, аби у вашій оселі повітря було свіже?

— Воно й так свіже. Аж занадто.

— Що занадто то не здрово, кажуть поляки. А наш кондиціонер — не дешева польська підробка!

— Скажіть чесно: ви з мене знущаєтесь?

— Якщо чесно, то ні. Я кондиціонери продаю.

— Які кондиціонери, коли на вулиці майже п'ятнадцять, а у квартирі мінус п'ять?

— Тільки найкращі! Самі кажете: п'ятнадцять і п'ять. В наявності — температурний стрибок. Це шкідливо для здоров'я. А наш кондиціонер температуру «вирівняє».

— Не треба рівняти. Я не хочу замерзнути як мамонт у вічній мерзлоті.

— Ну порівняли! З мамонтами ви у різних вагових категоріях: у них не було можливості купляти наші кондиціонери, а у вас є. А наш кондиціонер...

— Відчепіться. У мене й без вашого кондиціонера проблем вистачає.

— От-от... А наш кондиціонер ваші проблеми як вітром здує!

— Не треба вітру! У нас будинок аварійний.

— Не лякайтесь, вітер не справжній. Так, приємний вітерець після дощу.

— Не треба дощу! В мене дах протікає!

— Послухаєш вас — волосся від жаху дибки стає... У вас такі неякісні речі, в той час як я пропоную суперкондиціонер. Хіба можна відмовлятись у вашій ситуації?

— Скажіть спасибі, що в цій ситуації я з вами лише по телефону говорю. А то мали б клопіт...

— Який клопіт?! З нашими кондиціонерами ніякого клопоту...

— От і добре, тільки...

— О! Нарешті ви сказали «добре»! Ви згодні?! Ви не пошкодуєте, що купили саме наш кондиціонер! Адреса у нас є... Через півгодини доставимо! Оплата на місці...

Пі-пі-пі...

Надія СЕМЕНА.

с. В. Купіль на Київщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Міняйте, хлопці, сексуальну орієнтацію. Заробітки чудові!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Кіновиробництво у нас ледве дихає. Якщо дихає взагалі. Зате щороку в країні проводиться кілька міжнародних кінофестивалів. Це мені нагадує такий анекдот: Вагон стоїть у тупику, а один «мудрий» чоловік і каже: «Давайте заштоpимо вікна і будемо думати, що ми їдемо».

Юрій ПОПОВИЧ.

м. Херсон.

МІНІ-УСМІШКИ

ЗВИЧНА СПРАВА

— Як пройшло твоє весілля, Марино?— запитує при зустрічі давня знайома.

— Нічого особливого. Як і всі попередні.

З ПДВ

На базарі дядько продає кабана.

— Скільки просите?— підійшов покупець.

— П'ятсот п'ятдесят і плюс ПДВ.

— Яке ще на базарі може бути ПДВ?

— Може. Бо це — «Післякупівельна дружня випивка».

БІЛЬ

Поріг терапевтичного кабінету переступив чоловік пенсійного віку.

— На що хворієте?— запитує лікар.

— Ох, на що я тільки не хворію... Під старість болячки починають квакати, як жаби на болоті.

— Що болить зараз?

— Болить мені те, що при всіх болячках я не можу заплатити за лікування.

ЗДОРОВИЙ

— Ви, Сидорчук, мабуть, ніколи не усміхаєтесь, завжди такий серйозний,— каже лікар.— А знаєте, що сміх — то здоров'я.

— Ги-ги-ги-и!..

— О, ви вже й цілком здорові, бо як чоловікові щось болить, то не до «ги-ги-и»...

Іван ТОКАРЧУК.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Ну, що там про нас пишуть?

Сергій РЯБОКОНЬ

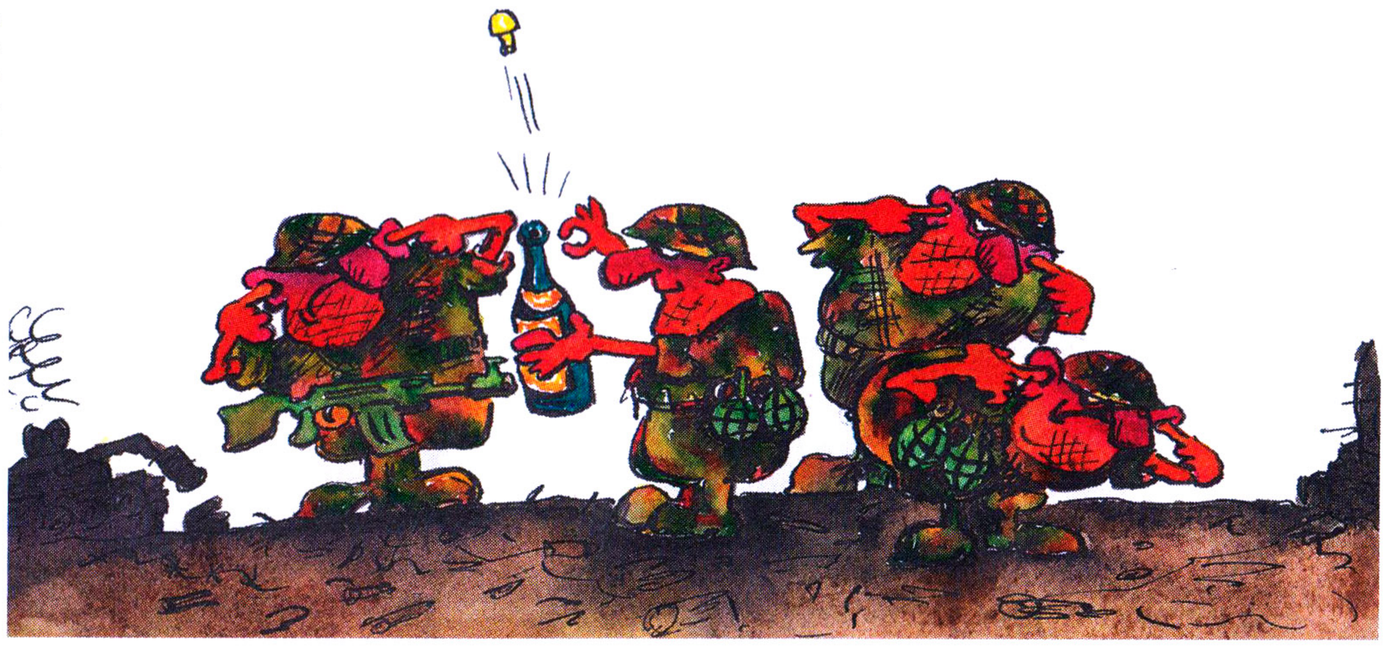

Павло Глазовий

Любі мої друзі,
Дорослі і малі,
Хай завжди буде „Перець"
На вашому столі.
Передплачуйте, читайте!
Ваш П. Глазовий

КРИЛАТИЙ АНЕКДОТ

Ця історія правдива
Живе у народі,
Народившись на Київськім
Авіазаводі,
Коли вийшла з цехів його
В епоху Хрущова
Всім відома антонівська
Машина чудова.
Приїхало керівництво
Літак оглядати.
Сам Микита Сергійович
Мав оцінку дати.
Як вернулася машина
З пробного польоту,
Хвалив людей Сергійович
За добру роботу.
Тупцював біля Микити
Хитрий та проворний
Теж відомий в ту епоху
Секретар Подгорний.

Він підтакував Хрущову:
— Це диво крилате.
Тільки трохи некрасиве,
Бо дуже пузате...—
І не встиг він доказати
Останнього слова,
Як всі витріщились раптом
На живіт Хрущова.
— Што-о?!— обурився Микита,
Глянувши чванливо.—
То щітаєш, бить солідним —
Ето нєкрасіво?—
Україною Подгорний
Дуже довго правив,
А у пам'яті народній
Анекдот оставив.
Як могла не знать людина
Нібито й не глупа,
Що в начальства все прекрасне —
Від носа до пупа?

УКРАЇНСЬКЕ САЛО

Над безмежним океаном
Лайнер проліта,
А в салоні дід старенький
Сало упліта.
Пахне салом українським
На увесь літак.
Підбігає стюардеса
Єсть єщо одін.
— А це ж хто?— старий питає.
— Наш второй пілот.
Он хохол і любіт сало.
Щирий патріот.
Дід серветкою утерся:
— Дівко чи мадам,

І говорить так:
— Командір наш сало любіт,
Он у нас хохол.
Просіт он кусочек сала
Принєсті на стол.
Настовбурчились у діда
Вуса, наче дріт.
— Він не буде їсти сала,—
Відмовляє дід.
Вертається стюардеса
Через п'ять хвилин.
— А у нас любітєль сала
Він не буде їсти сала,
Повторяю вам.
Стюардеса пильно в очі
Дивиться йому.
— Як це так — не буде їсти...
Поясніть, чому.
Дід насупився сердито:
— Поясню, мадам.
Той і цей не будуть їсти
Тому, що не дам.
Українцям дав би сала,
А хохлам — не дам!

НІЖНЕ ПИСЬМО

Прийшла баба до сусіда,
Той зветься Уласом.
Здоровенний мугиряка.
Розмовляє басом.
— Напиши письмо, Уласе,
Моєму синочку.
Украв колись ящик пива
В якомусь ларьочку.
Сидить тепер в колонії,
Бідує, страждає.
— Ну, диктуйте,— каже дядько
І за стіл сідає.
— Отак пиши: — ГолЮбчику,
Як тобі живеться...
А чого, Уласе, в тебе
Так рука трясеться?
Прочитай, бо в тебе букви
Виходять невдалі.
— ГолУблику,— чита дядько,—
Що писати далі?
— Не так пишеш,— бідна баба
Вмилася сльозами.—
Отак пиши: ГолЮбчику,
Ніжними словами.
Там же мучиться людина,
В неволю зарита,
А ти пишеш голУбчику!—
наче до бандита...

НЕРІВНИЙ ШЛЮБ

Дочка плаче і говорить
Рідній своїй мамі:
— Він старий, а я не хочу
За старого заміж.

«Старий, старий»,—
дражнить мати.—
Що за речі глупі.
Ти що, його збираєшся
Варити у супі?

РАБИНЯ

Вихваляється Омелько:
— О, моя дружина,
Як раба, переді мною
Пада на коліна.
Повернуся серед ночі
Випивший і ситий,
Укладуся під диваном
І сплю, як убитий.
А вона, моя голубка,
На коліна стане
І шурує, доки носа
Шваброю дістане...

ПЕРЕВЕРТНІ

Коли партія
Нами правила,
Монументами
Себе славила,
Честю й совістю
Називалася,
Та прокралася
І розпалася.
Ті, що в Партії

Були членами,
Стали босами
Й бізнесменами,
Та багатство їх
Мало радує:
Знову хочеться
Бути владою.
Бувші практики
Й теоретики
Завели нові
Партбілетики.
Треба ж якось їм
Називатися,
Щоб до уряду
Проштовхатися:
Сперечаються
Ліві з правими,
Голомозії
З кучерявими,

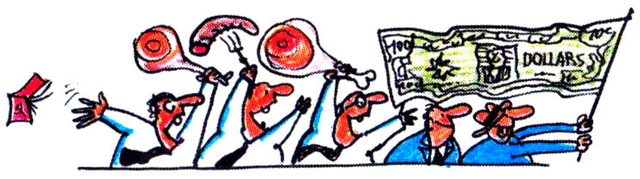

Сухорлявії
З череватими,
Недоношені
З дурнуватими...
Добрі душі ми
З вами маємо
І дурить себе
Дозволяємо.
Звідкіля до нас
Хто не явиться,
Зверхньо дивиться,
Грубо ставиться,
«Із'ясняється»
Лиш по-своєму,
Як зі смердами
Або з гоями,
А ми скалимось
Та підтакуєм,
Та підштокуєм,
Та піддакуєм.
Ой дограємось
Ми з арапами!
Як опинимось
В них під лапами,
Вони панькатись
Не намєрєни.
В етом можєтє
Бить увєрєни...

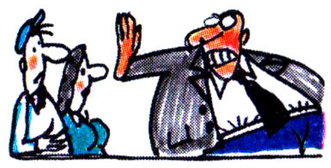

Олексій КОХАН

— А який Ваш сімейний стан?
— Та не дай, Боже, такого нікому...

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

НАСТАВНИК — сторож ставу.

ГОЛЛІВУД — вудочки без наживки.

БАРОНЕСА — офіціантка бару.

ШВЕЙЦАР — директор швейної фабрики.

ТЮЛЬКА — дочка тюленя.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ на Рівненщині.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Прихованою камерою.

Сьогодні у нас дебютують першокурсник Вінницького державного технічного університету Олександр ЛУЦИШИН і молодий художник із Харкова Євген ХУДАЄВ.

Вітаємо і сподіваємось на подальшу співпрацю.

Євген ХУДАЄВ

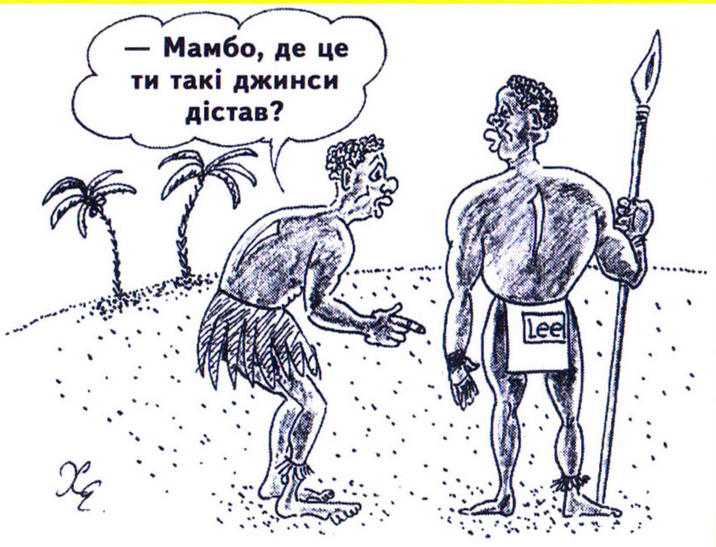

Усе життя жив, як кажуть, на одну зарплату. Хоч невеличкі, а все-таки гроші. А тут раптом із роботи звільнили — скорочення штатів. Півроку сяк-так перебивався, а тоді в бізнес подався. Почав їздити в Польщу. Скуповувати там дешеві товари і перепродувати їх у нас.

Одного разу повертаюся додому з Польщі і бачу в під'їзді, біля дверей моєї квартири — троє. Здорові такі. Я — до дверей, а вони — до мене. Один, напевно, головний, каже:

— Ну що, дядьку, торгуєш?

— Ну, торгую,— відповідаю.

— А «даху» в тебе немає?

— Немає...

— А «дах» дуже потрібний... Тому, якщо хочеш без перешкод і далі торгувати, то будеш нам кожного місяця платити по триста «зелених»,— говорить здоровань, і заштовхує мене у квартиру.

— За що?— питаю.

— Щоб тебе, бовдура, ніхто не пограбував і ми — ну зовсім випадково — тебе не покалічили,— сміється.

— Добре,— кажу, а сам думаю: «Постривайте ж, бандюги. Хай тільки жінка додому повернеться — тоді й отримаєте і гроші, й усе... Їй конкуренція не потрібна: якщо я всі зароблені гроші вам віддам, то що їй залишиться... Як прийшли, так і підете. Якщо взагалі зможете йти».

Тут чую: хтось двері відчиняє. «Все,— думаю,— повернулась. Тепер вам кінець».

Заходить дружина. Побачила, що в квартирі компанія зібралась і одразу в крик: «Що, нелюде, знову пиятику влаштував? Не встиг приїхати — і почалося! Я тобі зараз покажу, як шинок вдома влаштовувати!»

Хлопці, оговтавшись від побаченого, захотіли жінку втихомирити. Дурні! Вони ж не знають, що краще не чіпати мою Марусю, коли вона розгнівана.

От головний до неї і каже:

— Ша, мамашо! Заткни пельку! У нас тут серйозна розмова...

— «Мамашо»?! Я тобі зараз покажу «мамашу»,— закричала Маруся і, схопивши придбану в магазині ковбасу, як уперіщила його по голові. Той очі вирячив і гепнувся на землю. Двоє інших одразу ж схопилися за пістолети, але жінка і їх ковбасою одним махом «відключила».

Після того випадку оті рекетири тепер щомісяця нам гроші носять. Дякують, що живі залишилися.

Олександр ЛУЦИШИН.

Томашпіль Вінницької області.

ІРОНІЗМИ

✓ *Слава — це вогнище, на якому багато хто не проти нагріти руки.*

✓ *Ваша нова секретарка — явна кадрова помилка. Але така принадлива!*

✓ *Не видавайте подрузі всіх своїх секретів разом, інакше вона перестане вам дзвонити.*

✓ *Якби кінь думав виключно про перемогу на перегонах, він сам би вибирав собі жокея.*

✓ *Зважте: допомагаючи слідству, ви утруднюєте роботу своєму адвокату.*

✓ *Дійсно, гроші псують людей. Але, слава Богу, нас це не обходить — більшість наших громадян нормальні люди.*

Володимир ШУЛЬГА.

м. Київ.

Георгій МАЙОРЕНКО

ХОЧ І ПРОГАВИЛИ, АЛЕ...

Є чимало так званих мандрівних сюжетів, якими послуговувалися різноплемінні байкарі. В одному із них ідеться про хитру Лисицю і не вельми розумну Ворону. Піддавшись лестощам Лисиці, яка заповзялася на всі лади розхвалювати її співацький талант, Ворона каркнула та й випустила із дзьоба послану їй долею поживу.

Промандрувавши через літератури кількох народів, дістався цей сюжет і наших країв. У російському красному письменстві його назавжди прописав Іван Крилов, а в українському — Леонід Глібов.

Років понад тридцять тому я почав збирати гумористичні малюнки, карикатури, підгрунтям яких є якась байка. Отож заявляю, як той казав, авторитетно: у найбільшому вжитку тут саме байка про Ворону та Лисицю.

Уже он скільки літ спливло, а художники не одвертаються од тих двох персонажів, а ще (прошу звернути увагу) — од шматка сиру! В тім числі й українські художники.

Дивлячись на ті малюнки, можна подумати, що байка Глібова та байка Крилова «Ворона и Лисица» збігаються в усьому. А воно не так! Байка Глібова — «Гава і Лисиця», а початок її — такий:

Літаючи по дворах, Гава
Шматок ковбаски добула...

От і виходить, що, призвичаївшись до чужинецького (мабуть, французького) сиру, ми прогавили рідний харч — ковбасу.

Але то не велика біда: цей недогляд, чи, сказать би, втрату, наші художники успішно компенсують іншими цінностями. В цьому можете переконатися, глянувши на їх малюнки...

А малюнок, на якому наша Гава тримала в дзьобі не сир, а ковбасу, я все-таки бачив! Був він в «Українському календарі» (мюнхенське видання) десь, здається, у сімдесятих роках.

Ігор АРТЕМЧУК.

УКУСИ СКОРПІОНА

● За пляшкою «Гетьманської» і джура - гетьман.

● Якщо весь світ театр, звідки ж тоді стільки безробітних акторів?

● Скинь сідло, якщо не хочеш, щоб на тобі їздили.

● Він пам'ятник собі купив! Не те, що Пушкін.

Володимир ШАМША.

м. Одеса.

Молодіжні коломийки

Як то колись файно спали на нашій планеті,
Тепер вона спить у ліжку, він — у інтернеті.

А я собі супердівка не піду до школи,
Як не скурю сигарети, не вип'ю ром-коли.

* * *

А мій милий чорнобривий
прикольний-прикольний:
В нього один день футбольний,
другий — алкогольний.

Іде милий з бультер'єром вранці на заняття,
Вони такі два подібні, гейби рідні браття.

* * *

Сидить дідо на лавочці, ноги склав докупки
Та й дивиться на дівчаток та й на їхні пупки.

Микола САВЧУК.

м. Коломия на Івано-Франківщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Герасим добряче «розкрутився». Під Му-му з-за кордону валюту одержує, а собачки вже давно нема!

Олексій КОХАН

— Ось підождіть, ще Галька з Надькою підійдуть і я вам по секрету розкажу страшну таємницю.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Кожного ранку Українське радіо передає огляд української преси. Але здебільшого називають матеріали, опубліковані в газетах, які і українськими назвати важко. Велике свято, якщо вряди-годи згадають «Урядовий кур'єр», «День» і «Голос України». Але окрім них виходить ще чимало українських видань, публікації яких заслуговують на увагу слухачів. До речі, я ще жодного разу в тому огляді не чув, що вийшов черговий номер журналу «Перець».

Павло ПАЛИВОДА.

м. Кролевець на Сумщині.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

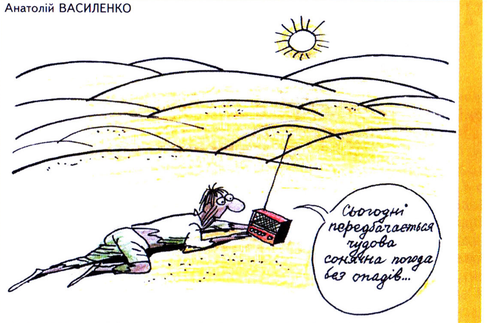

Олексій КОХАН

Константин КАЗАНЧЕВ

Георгій МАЙОРЕНКО

Микола КАПУСТА

Вінегрет із перцем

Георгій МАЙОРЕНКО

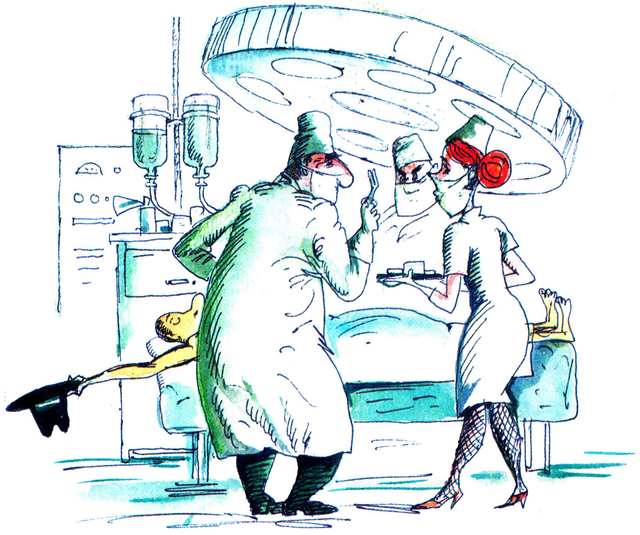

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— У тебе все, не як у людей!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Знову наші діти гралися в зіпсований телефон.

Віктор ПОПОВ

Сергій ТЕРЕЩЕНКО

Сергій РЯБОКОНЬ

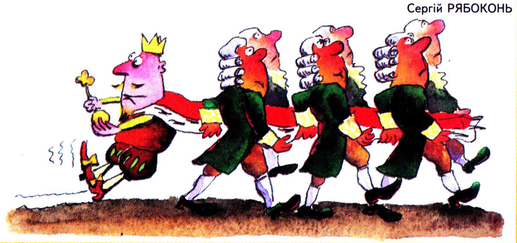

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

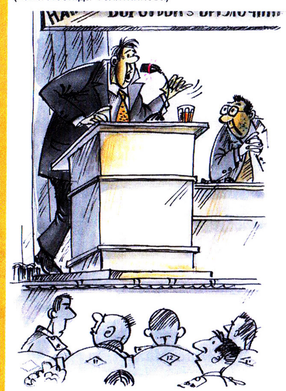

— Я завжди кажу те, що думаю, тому мені нічого вам сказати.

Вінегрет із перцем

Константин КАЗАНЧЕВ

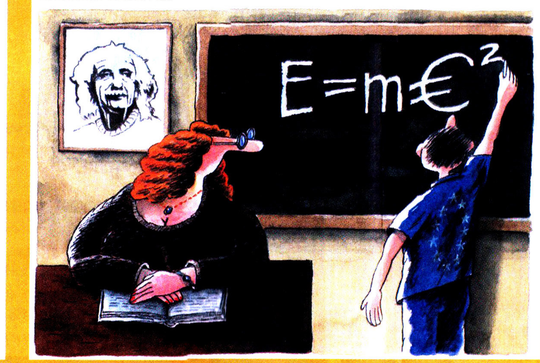

Олексій КОХАН

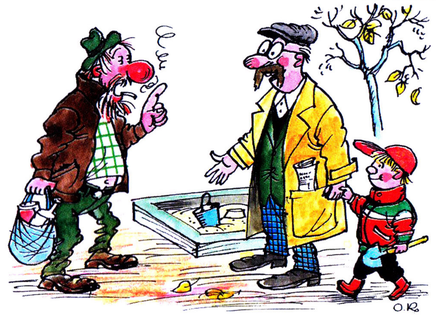

— Я твердо вирішив кинути пити!
— Знаю, ти це казав років двадцять тому...

Валерій ЧМИРЬОВ

— Допоможіть! Мене пограбували! Той негідник зняв з мене колготки.

Народні усмішки

НАБРИД

Сусід до Миколи:

— Я тобі востаннє нагадую: ти мені винен сто гривень.

— Слава Богу, що востаннє, бо ти мені вже набрид своїми нагадуваннями.

ТРЕБА СПІЙМАТИ

— То правда, що тебе беруть до війська?

— Так, якщо спіймають.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська.

МОЛОДЧИНА!

Директор фірми приймає на роботу гарненьку секретарку:

— Ти, золотце, просто молодчина! Зробила усього дві помилки. Ну давай, тепер друге слово пиши...

НАРОДИВСЯ

— Я учора з кумом горілки випив, а вранці — наче на світ народився.

— Невже так гарно було?

— Ні, в капусті знайшли...

Почув і записав
Василь ВОЛИК.

м. Болград Одеської області.

ДВІЧІ

— Перед тим, як піти ввечері з дому, я повинен двічі добряче подумати,— зізнається чоловік приятелеві.

— А чому двічі?

— Я змушений придумати підходящий привід для того, щоб піти, і причину, через яку дружина не може піти зі мною.

ВОДНІ ПРОЦЕДУРИ

— Коли я прошу у чоловіка гроші,— скаржиться Марійка сусідці,— він перестає чути.

— А ти не пробувала водні процедури?

— А як їх робити?

— Просто плакати.

СТАРАЄТЬСЯ

Зчепилися сусідки біля тину, сваряться — на всю вулицю чути. Чоловік однієї з них каже:

— Досить, йди додому! Ти бач, розкричалася — люди ж дивляться, постидалася б!

— Чого стидатися? Я ж для них і стараюся!

Почув і записав
Василь КРИМЧАК.

смт Кіровське у Криму.

Народні усмішки

ПРИТИХ

— Наталко, ну як твій алкоголік? Знову ночами гроші в казино і ресторанах проциндрює?..

— Ні, я з ним дуже серйозно поговорила і він тепер зовсім не п'є, не палить, по ресторанах не швендяє, а лежить собі тихенько в реанімації...

ЗАПРОСТО

В купе заходить бабуся і звертається до здорованя, що розвалився внизу:

— Молодий чоловіче, ви б не могли звільнити для мене нижню полицю?

Здоровань повільно встав, пограв біцепсами:

— Запросто, бабулько... Вам в якому купе?

Почула і записала
Людмила КВАСИЛЮК.

смт Добровеличківка Кіровоградської області.

СПЕЦІАЛІСТ

Із зоопарку втік ведмідь. Заліз на дерево і сидить. Ніхто його звідти не може зняти. Викликали спеціаліста. Той приїхав із собакою пітбультер'єром і рушницею.

— Значить так,— каже він міліціянтам, які оточили дерево.— Тримайте мого собацюру Джека і рушницю. Я зараз залізу на дерево, вліплю ведмедеві у вухо, він упаде вниз, Джек схопить його за сідницю і потягне в зоопарк.

— А рушниця тоді для чого?— запитують міліціянти.

— А це якщо ведмідь мені заліпить у вухо і я гепнуся з дерева... Тоді ви відразу у Джека — із двох стволів...

— Для чого ж у собаку стріляти?

— А йому по барабану, кого за сідницю в зоопарк тягти...

Почув і записав
Роман КАРАКАЙ.

м. Барвінкове на Харківщині.

ВГАДАВ

— Як називаються люди, котрі не їдять м'яса?

— Пенсіонери?

Почув і записав
Іван ПУХ.

смт Баранівка на Житомирщині.

МАЄМО НОБЕЛЬСЬКИХ ЛАУРЕАТІВ!

Журі, будь справедливим!

Оскільки з Осло і з Стокгольма ще жодного разу не надходило повідомлення про присудження українцям Нобелівської премії, у нас згадали мудрий народний вислів і, трохи змінивши його, сказали: «На шведів надійся, а сам не зівай!»

Сказано це було у товаристві письменників, які, як стверджують очевидці, зібралися у рівненського гумориста Миколи Кащука на чашечку кави. І нічого, окрім кави, не пили. Ну, хіба що по малюсінькій-малюсінькій чарочці горілки з перцем. Ну, а після перцівки і розмова пішла на веселий лад. Гуморист Роман Демчук згадав про красиве село Нобель у Зарічненському районі, письменник Григорій Штонь сказав: «...А чому б вам не заснувати Нобельську премію?» Його гаряче підтримали колеги Степан Бабій, В'ячеслав Медвідь, Роман Кудлик... Не тільки підтримали, а й вирішили, що присуджувати премію треба за кращі твори сатири і гумору.

Багато гарних ідей з'являється у світлих письменницьких головах. Але часто вони так і залишаються лише гарними намірами. Бо постає сакраментальне на сьогодні питання: «А де взяти гроші на втілення ідеї в життя?»

Не знаю, чи пили «генератори ідеї» ще по одній малюсінькій-малюсінькій чарочці з перцем, але тут же згадали ще одну народну мудрість: «Світ не без добрих людей».

Роман Демчук вручає нагороду Петру Красюку.

Цими добрими людьми стали: заступник голови Рівненської обласної ради Валентин Крока, народний депутат України Олександр Абдулін, голова держадміністрації Зарічненського району Сергій Цермолонський, голова районної ради Віталій Сарич, голова Нобельської сільської ради Леонід Куликович, керівництво місцевого лісгоспу...

Майбутні лауреати Нобельської премії.

І ось настав день, коли у древньому Нобелі, якому більше 900 років, на березі однойменного озера залунав великий сміх, весела пісня... Відкривався Всеукраїнський фестиваль гумору і сатири «Лауреат Нобельської премії». Того дня в Україні гумористів, якщо так можна висловитися, на душу населення найбільше припадало в Нобелі.

Валентин Чемерис і Юрій Береза, Володимир Грабоус і Леонід Куліш-Зіньків, Іван Кидрук і Владислав Бойко, Михайло Степанюк і Євген Шморгун, Ростислав Солоневський і ще багато-багато інших. Були й «ініціатори» свята, і «добрі люди». Два дні вирувало неповторне свято, на яке з'їхалися шанувальники гумору і сатири не тільки із Зарічненського, а й сусідніх районів, з Рівного, з Києва... Навіть дехто з білорусів хотів перейти державний кордон (с. Нобель за кілька кілометрів від Білорусі), щоб подивитися, чому це раптом так стало весело українцям...

Ну, а завершилося свято, як і годиться, урочистим пошануванням лауреатів. У номінації «Сатира і гумор» першими «нобелістами» стали письменники Петро Красюк і Петро Осадчук, у номінації «Майстерність художнього слова» неперевершений народний артист України Анатолій Паламаренко, (якому премію вручив автор цих рядків) та юний митець Ілля Лаба із Здолбунова. Лауреатами також стали Наталя Бережана з Хмельницького (оригінальний жанр) і гурт «Джерело» (пісенне мистецтво).

Ілля Лаба разом із мамою.

Степан Бабій Петру Осадчуку: «Вітаю!»

Отже, тепер і ми маємо Нобельських лавреатів, і ще одне прекрасне свято українського гумору. Свято по-справжньому веселе, на якому хочеться побувати знову...

Михайло ПРУДНИК.
с. Нобель на Рівненщині.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

Володимир АДАМОВИЧ

ЧИ ВІРИТИ СНАМ?

Анекдотична історія

Елла Стасику щодня
Не дає вже жити:
— Двоголове негреня
Можу народити!
З тої клятої весни,
Як Чорнобиль бахнув
Стала вірити я в сни...
Ой, бідою пахне! —
Грима Стасик на жону,
Аж губа трясеться:
— Та не вір ти тому сну!
Забобони все це!
Вгомонись, мене не зли!
Нервам дай спочинок!.. —
Час прийшов — і одвезли
Жінку в той будинок...
Чоловік хоч і сміявсь:
«Чокнулась, небога»,
Та й йому передалась
Жінчина тривога...
Лікар страхи проганя —
Каже: — Все в порядку:
Народила...
— Негреня?
— Ви вгадали, татку!.. —
В «татка» гул у голові,
В грудях серце тенька...
— А голівок в нього — дві?
— Та ви що?! Одненька!
— Правду кажете?.. Ур-ра!
Значить, не каліка!.. —
Мов звалилася гора
З пліч у чоловіка!..

Володимир ЧУБЕНКО.
м. Запоріжжя.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

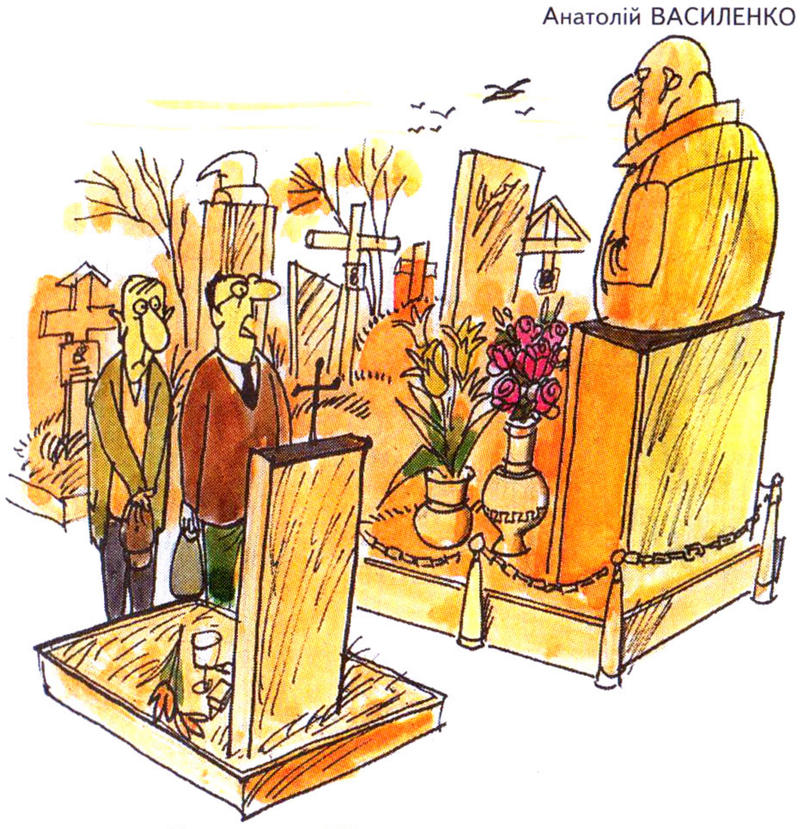

— Спи спокійно, друже...
— Еге, тут заснеш! Поглянь, який бандюга поруч примостився!

Олексій КОХАН

— У вас інфаркт міокарда.
— От лихо, аж дві хвороби зразу!

НОТАТКИ СУЧАСНИКА

Серед невиліковних хвороб є одна навіть приємна і майже безпечна: невиліковний оптимізм.

* * *

І собака — друг людини, і кицька — друг людини. А ось поміж собою вони чомусь не ладять. То чи не в нас навчились?

* * *

Кажуть, на старість зір погіршується. То чому ж із роками ми помічаємо все більше гарненьких дівчат?

* * *

Добрими намірами вимощена не лише дорога до пекла, а й деякі шосейні шляхи.

* * *

Архітектурні надмірності зустрічаються переважно там, де немає власне архітектури.

* * *

Хоча стислість — сестра таланту, замінити брата вона все ж не може.

* * *

Метикований поет вимагав гонорар не лише за текст, але й за підтекст.

* * *

Пити при виконанні службових обов'язків має право лише тамада.

Юрій ШАНІН.

Олексій КОХАН

— Вибач, Сальєрі, не можу бути твоїм співавтором.
— То ходімо хоч вип'ємо, Моцарте, я пригощаю!

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПЕРЕДОКСАЛЬНИЙ.

МЕНІПУЛЯЦІЯ.

КАРИКАДУРА.

СИЛА В ОЛІ.

АРТИСТКА БІЛЕТА.

ТЕЛЕМУРАФОН.

ПЕРЕДВИБОРНА НАГНІТАЦІЯ.

ЗАКЛОНОДАВСТВО.

ГАКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО.

ІНДРИГАН.

Григорій СТОРОЖ.
с. Джурин на Вінничині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ВІТАЄМО!

Народну артистку України, Лауреата Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка Неонілу КРЮКОВУ з ювілеєм!

ВЕСЕЛІ ОПОВІДКИ ВІД НЕОНІЛИ КРЮКОВОЇ, РОЗКАЗАНІ НЕЮ В РЕДАКЦІЇ «ПЕРЦЯ» ЗА ЧАШКОЮ ЧАЮ

Це було у Харкові на ювілеї заводу, здається, імені Тараса Шевченка. Приїхало багато гостей, Президент наш, артисти... Під час зустрічі Леонід Данилович зауважив: "Дивіться, тільки Ніла зайшла, усі мої міністри стали розмовляти українською мовою". Я йому: "Правильно, я все життя поклала, щоб наші міністри нею розмовляли". Президент на те: "Ну нічого, зате вони гарно букву "Г" вимовляють". Мовляв, як говорять російською мовою. "І думають,— продовжую я,— що розмовляють чистою російською, як ото актори Івана Франка..." Ну, тут Президент відчув, що я маю щось веселе розказати і заохочує: "А що ж то за історія?"

"Підготували,— кажу,— франківці три вистави, щоб повезти в Сибір. Ну, головний режисер, Сміян тоді був, переживає. Дзвонить своєму колезі в якесь сибірське місто і каже: "У нас есть три спектакля. Я волнуюсь... Не поймут... украинского языка".

А колега: "Та поймут, здесь знаешь сколько хохлов? Поймут!" Ну Сміян взяв і перестрахувався. І актори перевчили всі три вистави російською мовою. І ось гастролі, перший спектакль. Сидять два режисери: наш і сибіряк. Артисти грають, публіка їх гарно сприймає... Сибіряк штовхає нашого Сміяна: "Вот видишь... А ты волновался... Все понятно..."

Сміялися і президент, і міністри...

* * *

...І ще про мову. Приїхала я додому в село, а мати якось так іронічно й каже:

— Ви з Мирославою (дочка моя) такі дивні. Оце скільки у Києві і наче не в городі живете — не навчилися по-руському красіво, інтілігентно балакать. Он диви, Галька Василівська тільки три місяці, даже не в Києві, тільки в Броварах побула, а, дивись, вийшла на город... Дунька їй кричить: "Галько!" А вона не каже "Га". А так, інтілігентно, по-руському "А?"

* * *

Тепер про матір як "режисера"... Я читала Олеся Гончара. Мама вперше слухала мою сольну програму. Там десь на дві з половиною години... Йдемо додому. Вона мовчить. Я до неї: "Чому, мамо, мовчите?" — "Нехай я вдома скажу..." — "Та кажіть, бо я знаю, що щось вас пече". — "Ну добре, скажу. Ти б оце, дитино, так багато язиком не молотила..." — "Та це ж моя робота..." — "Нічого, що робота. Ти менше балакай. У нас у селі кажуть: розумний знає, що говорить, а дурний говорить, що знає..."

Я її ні в чому не переконувала. Але програму десь на годину скоротила. І вона від цього тільки виграла.

* * *

Якщо говорити про почуття міри, тут уже й про діда згадаю. Він мені казав: "Ти б, дитино, таку коротеньку спідницю, як у Вальки, не шила б. Воно, може, й добре, як дівчина ото молодюсінька біжить у тій спідничині. А тільки ото, понімаєш, як получається, що вже і ноженята кінчаються, а спідничина так і не починалася..."

Дорогі читачі!

Зичу вам усім веселого настрою, а сльози нехай з'являються тільки від сміху! Будемо разом з „Перцем"! З любовю до Вас

Неоніла Крюкова

Наречена і перець

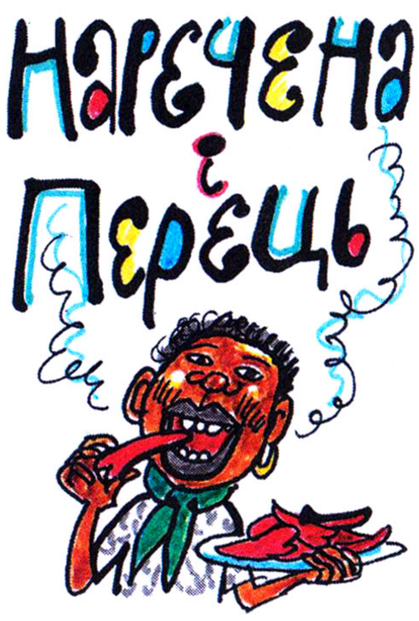

Африканська казка

У красивої дівчини було багато залицяльників... Але ні вона, ні її батько не могли вибрати одного з них. І тоді батько придумав таке:

— Я видам тебе, дочко, за того, хто з'їсть цілу тарілку гіркого червоного перцю і при цьому жодного разу не передихне й не скаже «Ух-ха-а-а!..»

Багато женихів пробували їсти гіркі стрючки, але мимоволі вигукували «Ух-ха-а-а!..» Та ось прийшов випробувати себе хлопець, який був не тільки красивий, а й кмітливий.

— Це правда, що під час їди не можна казати — взяв він одну перчину, з'їв і закінчив фразу,— «Ух-ха-а-а!»?

— Правда,— відповів батько нареченої.

— Не можна навіть тихенько,— юнак з'їв ще одну перчину,— сказати «Ух-ха-а-а!»?

— Не можна...

— І голосно не можна сказати «Ух-ха-а-а!»? — запитав хлопець, продовжуючи їсти гіркий перець.

— Не можна й голосно.

— І швидко не можна сказати: «Ух-ха-а-а!? — продовжував наминати перець жених.

— Ні.

— І повільно не можна сказати «Ух-ха-а-а!»?

— І повільно.

— Зовсім, зовсім не можна говорити «Ух-ха-а-а!»?

— Зовсім, зовсім.

— Ну гаразд, я тоді й не буду говорити «Ух-ха-а-а!»,— мовив юнак, з'ївши останню перчину.

— Молодець! — похвалив його батько, глянувши на порожню тарілку. — І як це тобі вдалося з'їсти стільки перцю, не сказавши «Ух-ха-а-а»? Ти достойний бути чоловіком моєї доньки.

Через кілька днів вони зіграли весілля. Яких тільки страв там не було! Перед молодятами навіть поставили тарілку червоного перцю. Але вони тільки дивилися на нього й усміхалися.

Переповів М. СЛОБОДЯН.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, той прочитає українську народну загадку. А як прочитає, нехай відгадає.

Склав П. МИШКО.

А БАТЬКО НЕ МОЖЕ

— Тату! Я здатний на те, що ти не можеш зробити!

— А що ж це таке, синку?

— Я здатний ще рости.

ВУХА

У дитячому садочку проводиться медичний огляд.

— На що скаржишся? — питає лікар Толю.

— На вуха! — випалив той.

— Що, болять? — уточнює лікар.

— Ні, заважають одягати сорочку!

ПОЖАЛІВ

— Андрійку,— питає вчителька,— чого це твоя мати не була на батьківських зборах?

— Я їй не казав.

— Чому?

— Бо кожного разу, коли вона побуває на них, у неї голова болить.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське у Криму.

НЕ ТУМАНИ СТЕЛЯТЬСЯ

Що то в полі за туман?
Побілів до краю лан.
А за лугом, за ставком
Він розлився молоком.
Запитаю у матусі,
Побіжу та подивлюся.

А вона всміхається,
Каже: — Ой, мала,
Не туман то стелеться,—
Гречка зацвіла.

Микола СИНГАЇВСЬКИЙ.

ПОВАЖНИЙ КІТ

По дорозі в білий світ
Вируша поважний кіт.
Іде, хвостом похитує,
В перехожих випитує:

— А скажіть мені, котора
Із сметаною комора.

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС

Теля рогате, на зуби багате, не їсть, не п'є, тільки дерево жує.

Відгадка: пилка.

За державний кошт

Сидять у сільраді голова Кіндрат Платонович Трісочка і секретар Пантелеймон. Сумно, гнітюча обстановка. Випити хочеться — слинка тече. Каже голова до секретаря:

— Давай, Пантелеймоне, пройдемося по селу, може, хтось кабанчика коле — дивись, і на свіжину потрапимо.

Пантелеймон узяв теку під пахву, вийшли. Йдуть вулицями, ніхто, ніде нічого не коле. Всі чемно вітаються, а до хати ніхто не запрошує. Ось дійшли до краю села, стоїть хата діда Кирила. Зайшли на подвір'я. Дід ріща рубає, готує паливо на зиму.

— Добридень, діду!

— Доброго здоров'ячка! О, які гості!

— Прийшли провідати. У нас турбота про людей на першому місці.

— То ходімо до хати. Палажко! Приготуй нам що-небудь на стіл!

Трісочка моргнув Пантелеймонові — ага, мовляв, не даремно пройшлися.

Поки голова з секретарем всідалися за стіл, на столі вже з'явилася пузатенька пляшка, а далі хліб, сало, часник, цибуля, огірки. Пантелеймон розклав теку, поклав аркуш чистого паперу, наладнав ручку. Випили по чарці, по другій, по третій, поки дно в пляшці не заблищало, закусили. Голова й питає:

— То що у вас болить, діду, кажіть, не соромтесь, сільрада допоможе.

— Дах протікає... Латаю, латаю його, а він, клятий, тече й тече.

— Пиши, Пантелеймоне, видати дідові шиферу для покриття даху за державний кошт.

— От спасибі вам велике, до віку не забуду доброти вашої. Палажко! Неси ще фляшку!

Випили другу пляшку, голова й питає.

— Ну, а худобина якась у вас є?

— Та немає... Хотілося б мати поросятко, так вони зараз дорогі.

— Пантелеймоне, пиши: закупити дідові порося за державний кошт.

— Ой, спасибі, вам, люди добрі, вже й не знаю, як вам дякувати. Палажко! Неси фляшку!

Коли вже висушили третю пляшку, голова, нагнувшись над столом, гикаючи, задерев'янілим язиком, мало не по складах, промовляє.

— Ну-у... діду, а-а... як у вас... нашот... сексу?

— Не зрозумів...

— Ну-у... бабу... інколи... ще трохи... торкаєте?

— Та ні, що ви... Вже той, вибачте... апарат не працює.

Голова на деякий час замовк, а потім до секретаря.

— Пантелеймоне... Оте все, що ти писав... закресли і напиши: відремонтувати дідові апарат за державний кошт.

Іван МЕЛЬНИК.

м. Сміла на Черкащині.

Чорний гумор

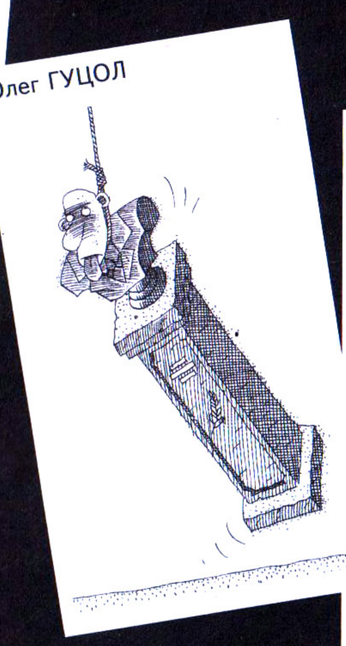

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Нещодавно один із депутатів навів цифру, яка свідчить, що в нашому парламенті мільйонерів більше половини. То чиї ж вони інтереси захищають? І чи відповідає їм назва — народний депутат? Уже б так і казали: депутат-олігарх, який денно і нощно думає: чому я багатий, а наш народ такий бідний.

Сергій ДРИБАС.

м. Чернігів.

ПАРЛАМЕНТСЬКІ «ПЕРЛИ»

«Але я прекрасно розумію, що я — народний депутат, вони пізнали, там, мою пику, там, забігали, там, і таке інше.

●

Я хочу сказать таку вєщь, что ніхто закон килейно в пятницу не тащіт.

●

У цьому законі є певні небезпечні дири, через котрі може пройти все те, що заважає нам в нашому політичному бутті.

●

Шановні колеги, питання пікантне. Я б не хотів, щоб ми його трактували в лоб і примітивно. Є зони і є зони. І давайте будемо відрізняти, де які зони.

●

Я прошу мене вибачити, я не висловив основний аргумент, мене відключили.

●

Та ви відповідіть, будь ласка, ви спеціально на уряд кажете, що уряд винний і так далі, чи ні?

●

Ми приймаємо сьогодні велике значення.

●

Кому потрібні ваші закликання? Я вам слова більше не дам».

Не забудьте передплатити «ПЕРЕЦЬ» на 2004 рік!

Передплатна ціна:
на рік — 20 грн. 16 коп.
на 6 місяців — 10 грн. 08 коп.
на 3 місяці — 5 грн. 04 коп.
Не відкладайте на завтра те, що можна зробити сьогодні!

СЕНТЕНЦІЇ

❄ *Чим вище світить Сонце, тим менше на Землі тіні.*

❄ *Ми пожинаємо більше, ніж сіємо.*

❄ *Номенклатурних світил розвелось стільки, що в очах темніє!*

Леонід ЗАБАРА.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Ми думали, що побачивши у «Перці» № 9 малюнок В. Сингаївського, де на баштані чоловіки накачують насосами кавуни, читачі вигукнуть: «Це вже ви передали куті меду! Не може бути такого!» Аж ні! У своїх листах вони підкреслюють: уже звикли, що нас часто обдурюють, тому не здивуємося, якщо завтра нам підсунуть подібні овочі.

З'ївши пару справжніх кавунів, журі уважно ознайомилося з підписами, надісланими на конкурс, добряче насміялося і аж тоді визначило переможців. Ними стали: **Олексій ВІДЬМОВИЙ з м. Борщіва на Тернопільщині** — ***«Що качаємо, те і маємо!»*** та **Іван ЧАПЛЯ з м. Канева Черкаської області** — ***«І ніхто не скаже: «Не підкачай!»***

Вітаємо!

А тепер чергове завдання. Придумайте підпис до малюнка Миколи КАПУСТИ.

На переможців чекають призи!

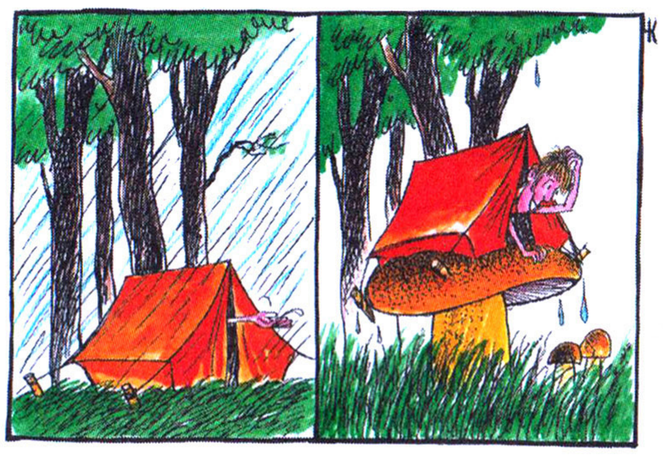

Страшне перо не в гусака...

«На картині зображено свинарку, яка надоїла багато молока».

«Якби Дантес розбирався в поезії, то не став би стріляти в геніального поета, а вибрав би для дуелі якого-небудь графомана, і нащадки були б йому лише вдячні».

«Капітан Тушин був маленького зросту, тому французькі ядра не могли в нього попасти».

«Чехов хотів сказати цим оповіданням, що немає значення, товстий ти чи тонкий, головне — щоб людина була хороша».

«Він ліг на диван і заснув із усіх сил».

«Дівчина з'їла бублик разом із собачкою, який біг спереді».
(Із шкільних зошитів).

« Хвора у ліжку поводить себе дуже активно».
(Із історії хвороби).

«Цей гол розставив усі крапки над воротами суперників».

«Цю передачу ви можете слухати кожного дня щоп'ятниці».
(Із радіопередачі).

Надіслав
Василь ВЕРБА.

СКАНВОРД ● Склав М. ШИПШИНА ● СКАНВОРД

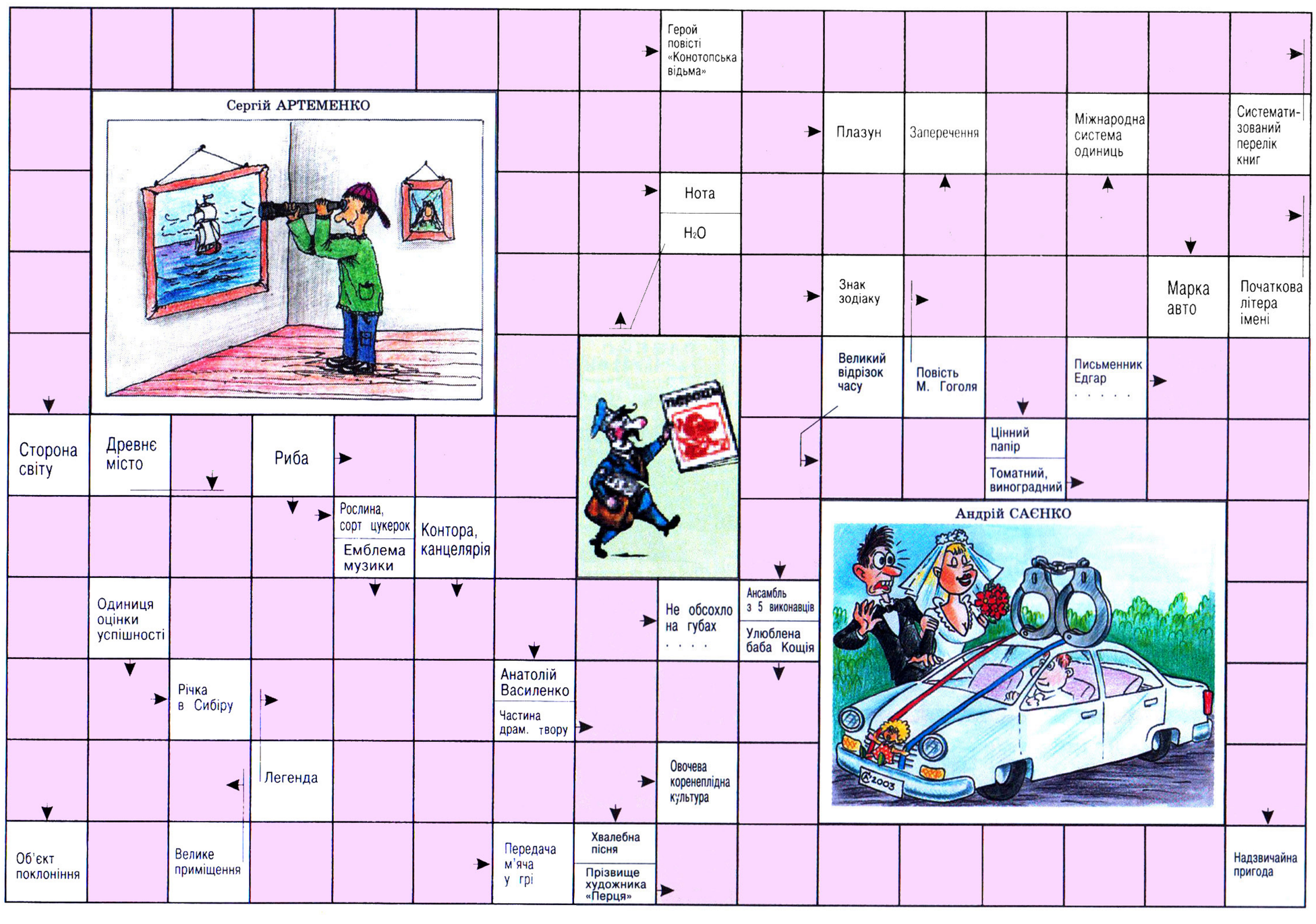

Над Парижем опускалася тепла осіння ніч. Поступово затихали будівлі установ і то в одній, то в другій гасло світло. Після чесних трудів парижани вибиралися з них, направлялися на Пласс-Пігаль, поволі заповнювали її розважальні заклади та публічні доми з гамором, сміхом, вітаннями і безтурботно пили свою денну пайку під принадливим світлом червоних ліхтарів.

Якийсь літній чоловік у поношеному запиленому одязі подзвонив у двері найдорожчого борделю французької столиці. Портьє підозріло оглянув його і покликав Мадам — розтовстілу хазяйку дому.

— Чого вам?— спитала вона.

— Хочу провести одну годину в компанії панянки Наталі,— сказав чоловік.

На Мадам війнуло духом дешевого вина. Вона скептично звела чорні дуги над очима, намальовані на місці вискубаних брів.

— Навряд чи зможете дозволити собі розкіш спілкування з Наталі. Вона — найвищого класу!

— На скільки висока?— спитав чоловік.

Анрі СОВАЖ

НЕСПОДІВАНКИ НА ПЛАС ПІГАЛЬ

— Десять тисяч франків,— сказала Мадам.

Чоловік витягнув із кишені потертого піджака кілька банкнотів. Мадам знову звела чорні дуги над очима, взяла гроші і, перерахувавши їх, відвела чоловіка до Наталі.

Наступного вечора чоловік знову з'явився з тим же бажанням — провести одну годину в товаристві панянки Наталі. І знов од нього тхнуло дешевим вином, але знову видобув із кишені десять тисяч франків.

Прийшов і на третій вечір — відвідини публічного дому явно ставали для нього традицією. Після сеансу, згоряючи від цікавості, Наталі спитала:

— А як вас звати, звідки ви і чим займаєтеся?

— Звуть мене Етьєном, я із Бордо, доглядаю там сад жіночого монастиря.

— З Бордо? Який збіг!— сплеснула в долоні Наталі.— І я звідти! А моя сестра Рут — черниця в монастирі!

— Знаю, панянко,— сказав чоловік,— саме вона попросила мене зайти до вас і передати тридцять тисяч франків, які ось уже рік вам винна. Бо вірить, що я їх не розтринькаю.

І чоловік вручив панночці Наталі останні десять тисяч франків.

Переклад із французької.

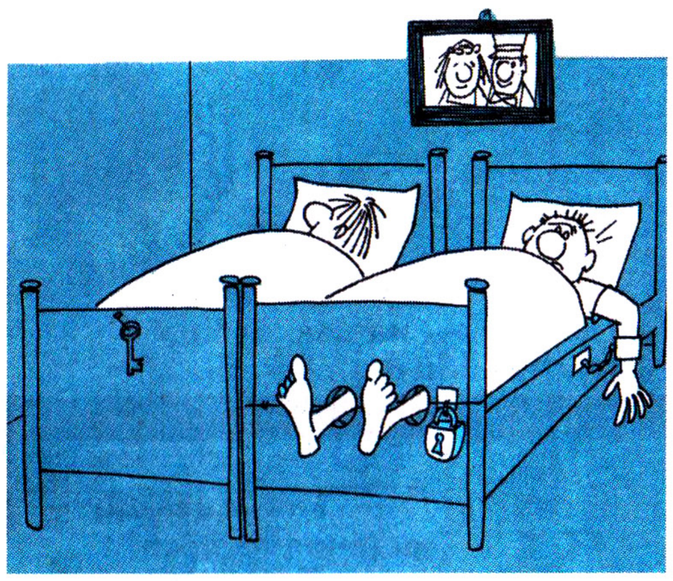

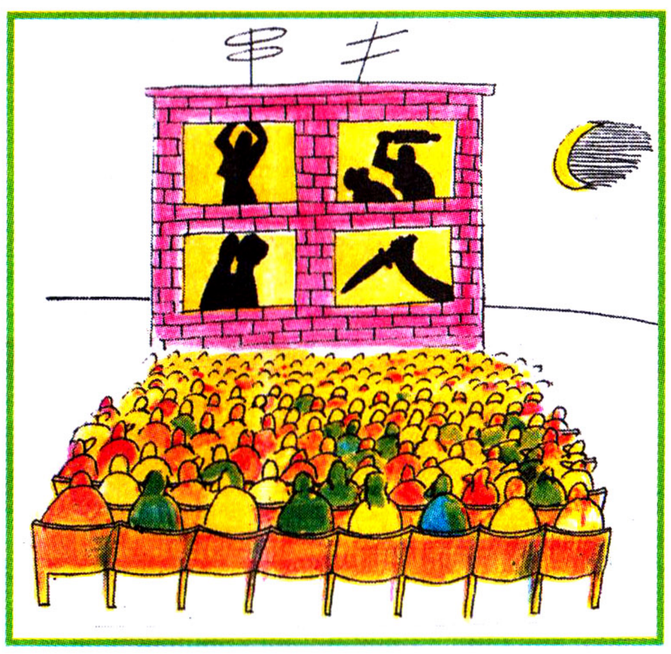

Інтерсмішинки

ВИГІДНІШЕ

Телефонують у фірму, яка ладить комп'ютери:

— Щось із принтером: став погано друкувати!

— Мабуть, треба почистити. Це вам обійдеться у п'ятдесят доларів. Вигідніше буде, як прочитаєте інструкцію і самі почистите його.

Клієнт, здивований такою одвертістю, питає:

— А ваш шеф знає, що в такий ось спосіб фірма втрачає гроші?

— У тім-то й штука, що ми маємо значно більше, коли наші клієнти спочатку пробують самі щось полагодити.

А У НАС...

Розмовляють двоє голлівудських дітваків:

— Ти знаєш,— каже дівчинка,— нас п'ятеро дітей удома, і кожен має свій срібний столовий прибор.

— То пусте!— хвалиться хлопчик.— Нас восьмеро братів і сестер. І кожен має свого власного тата.

ХОЧЕ ЗНАТИ

На одній вечірці сеньйора Паола роздивляється довкола:

— Де ота вродлива служниця, що розносить коктейлі?

— Хочете щось випити?

— Ні, хочу знати, де мій чоловік.

«СВЯТИЙ»

Дона Гамбіно розшматувало бомбою, і його брат зажадав, щоб на похоронній відправі про вбитого сказали, що він був святою людиною.

Священик почав службу:

— Покійний сеньйор був найбільшим злочинцем на Сицилії. Він обманював, убивав, крав, гвалтував. Але в порівнянні з його братом він був святим.

БЕЗ ЗВОЛІКАНЬ

— Герберте,— питає Гільда чоловіка,— а що то за лист із агентства знайомств? Чого тут пишеться, що через тиждень отримаєш відповідь на твоє прохання?

— Е-е, то старий лист. Отримав його іще в листопаді, коли ти була важко хвора.

Підготував Д. МИТЮК.

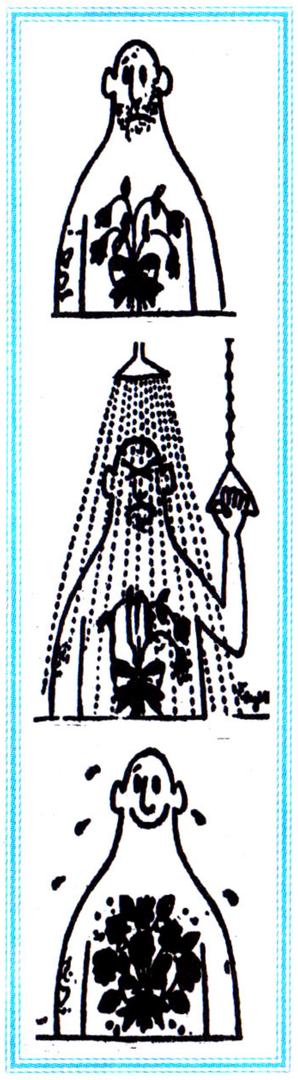

ПЕРЕЦЬ № 11 (1532)
Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія:
Микола БОСАК (відповідальний секретар), Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 15.10.2003.
Підписано до друку 30.10.2003.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 11780 прим.
Зам. 0110311.
Ціна договірна.
© «Перець» 2003 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82. художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Іван САВЛЮК

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Навіщо це ти, жінко, до шафи бронедвері ставиш?

Вадим СИМИНОГА

Олексій КОХАН

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

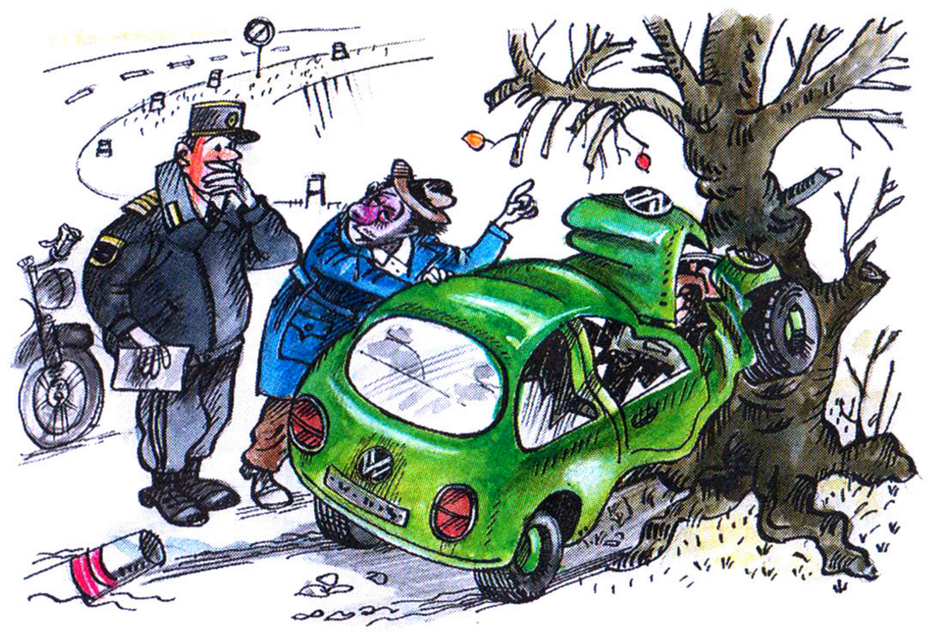

— Оце дерево — маніяк-убивця! Третю машину об нього розгатив...

Георгій МАЙОРЕНКО

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Владислав ШИРЯЄВ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Купив собі шпалери з видом на Дніпро.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Вам свіжа пошта!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com
perec-ua.
perec-ua.